

Základní škola a Mateřská škola Úsov, p. o.
Školní 187, 789 73 Úsov
IČO: 70944164
tel. 583435108
e-mail: zsusov@email.cz
www.zsusov.cz

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI

Jméno pamětníka: Václav Hlaváč

Tým ve složení: Sára Kurucová, Eliška Libánková, Rudolf Libánek

Vedoucí týmu: Ing. David Kalousek

Náš příběh vypráví o životě pana Václava Hlaváče z Úsova, který se narodil a prožil dětství ve Veleboři jako jeden z 5-ti dětí Boženy a Rudolfa Hlaváčových. Druhou světovou válku prožil jako dítě, ale i tak vzpomíná:

„Vím, že byl takový trochu strach, respekt k těm Němcům v té válce, že, chodil četník po dědině, kontroloval, zda-li je zhaslé, zatemněné večer, když se rožlo, za to bývaly postihy, zkrátka vyhrožování.“

Postupně nám při našem rozhovoru otevřel své vzpomínky na tuto dobu. V jednu chvíli se rozpovídal o jeho nejhorším zážitku z války, při kterém měl slzy v očích a nás při vyprávění opravdu zamrazilo:

„Bylo to v roce 1945 únor nebo březen, tenkrát bývaly ještě zimy ne jako dnes. Zkrátka to byl hrozný zážitek, byli jsme ve škole a pan učitel nás nechal dívat se, jak jde průvod, zástupy zajatců, byl to hrozný pohled.“

Na pochodu smrti mu utkvělo v paměti zbídačení zajatců, kteří měli nohy ovázané hadrami a k nimž se dozorci neměli žádnou úctu:

„Dozorci byli nemilosrdní, když některý vybočil, tloukli je pažbami, bylo to opravdu hrozné.“

Zajatci pak byli nahnáni do stodol v nedaleké Klopíně, kam jim mohli lidé dovézt jídlo, přičemž pan Hlaváč k tomu dodává:

„Maminka, protože táta byl v práci, a ona byla u vaření, vzala nás sebou a já jsem na tom dvoře byl a viděl všechno na vlastní oči a hrozné to bylo.“

Pan Hlaváč si také vzpomíná, jak někteří ze zajatců neměli nádoby na jídlo, proto jim polévku nalévali do čepic, ze kterých ji hltali.

Na konci války, když se blížilo osvobození, pozoroval z dálky se svou rodinou přicházející Rudou armádu zámeckým lesem u Úsova, při osvobození Veleboře pak při postupu vojsk od Lipinky zavzpomínal na tuto událost:

„Jak ta kolona šla z Lipinky tak najednou se na obloze objevila 2 německá letadla Messerschmitt a začala na kolonu střílet. Jeden ruský voják byl zasažen do ramene, měl to rozstřílené. To byl takový největší zážitek, protože ve Veleboři se jinak nestřílelo.“

Už jako dítě tak toho pan Hlaváč zažil opravdu hodně. Dnešní život mladých lidí je podle něj úplně jiný a dodává:

„Zkrátka chybí tady takové to, jak jsme se na vesnici hráli, v sobotu nebo v neděli na hřišti jsme hráli volejbal a fotbal, seděli jsme tam, nebylo nic, telefony, tak jsme byli takoví více družní a to si myslím, že dnes chybí. “